

На шляху (скорочено)

Богдан-Ігор Антонич

Обплетений вітрами ранок
шугне, мов циганя, з води
і на піску кричить з нестями,
обсмалений і молодий.
Ріка зміяста з дном співучим,
хвилясто хльостають вітри,
і день ховає місяць в кручу,
мов у кишеню гріш старий.
Клюють ліщину співом коси,
дзвенить, мов мідь, широкий шлях.
Іде розсміяний і босий
хлопчина з сонцем на плечах.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Богдан-Ігор Антонич — майстер незвичайних порівнянь та асоціацій. Ранок у нього — "обсмалений і молодий", "як циганя". День ховає місяць у кручу, "мов у кишеню гріш старий". Чому гріш старий? Мабуть, тому що місяць за ніч відпрацював своє, зблід при денному світлі. І йде, як новий день, хлопчина молодий "із сонцем на плечах". Ми легко уявляємо собі і ту дорогу, і того хлопчика, і сонце, що сяє у нього за плечима. Поезія кличе в дорогу, говорить про те, що треба сміливо йти назустріч своїй долі, бути оптимістом і намагатися подолати всі труднощі, адже земля така красива, і життя таке прекрасне.